

den Fortrolighed til os at sige: der skal aldrig blive engageret flere af Statens Capitaler i denne Bane, end der kan være Tale om ved den Begrændsning, som ligger for nu, og der skal blive exploiteret for 50 pCt. af Indtægten, idetmindste i 14 Aar, efterat Banen er bygget — saalænge Regjeringen ikke siger dette og viger tilbage fra et Tilbud om Anlæggelsen af en Bane, der selv om den ikke var den efter Regjeringens Mening bedste, dog er af den Besskaffenhed, at Ministeren, som repræsenterer Regjeringen ligeoverfor os, dog selv har erklæret den for ikke at være ugunstig, saalænge Sagen stiller sig saaledes og ikke er opklaret paa anden Maade, saa maa det være i den jydsk Jernbanes velforstaede Interesse, og fortrinnsviis i Statskassens Interesse, at der beregnes det mindst Mulige til Nivellement. Det er det, Forslaget gaaer ud paa, som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg har sagt; han har saa klart, som det kunde siges, sagt, hvad Forslaget gaaer ud paa, og naar saa den ærede Ordfører bebrejder mig, at jeg dog indrømmer 15,000 Rd. til dette Slags Nivellementer i Lusten, saa indrømmer jeg, at jeg ofte begaaer Feil og Inconsequenser for den gode Sags Skyld. Det er en Indrømmelse, jeg gjør, ikke til noget Fornuftigt, men til en saa stor Grad af Ufornuft, som man paa nogen Maade kan taale, og Mere er det ikke. Jeg troer, at der ligesaa tidt i Aar som ifjor behøves 15,000 Rd. for at faae at vide, hvad det her hovedsagelig dreier sig om, og jeg troer det især ikke efterat have hørt den ærede Ordfører opklare og tydeliggjøre, at det, det her kommer an paa at faae, er en paa en fornuftig Calcule begrundet Beregning om, hvor Banen skal gaae. Men dertil behøves der ikke en Stilling, og efterat han selv har fremsat det saa klart og udtrykt det saa bestemt i sin Slutningsparagraf, er jeg endnu mere overbevist om, at enhver Indrømmelse udover det Allersnevreste bør vi ikke gaae ind paa. Jeg bliver ved den Afstemning, der giver den mindste Sum, dernæst gaaer jeg til den næste, og naar den sidste kommer, saa siger jeg: det er Gaandpenge, vi give paa en stor Sum, som vi siden komme til at betale,

eller ogsaa ville vi komme til en Kamp med Regjeringen, saa at enten den eller vi brække derved. Deri ligger det hele finantfelle Spørgsmaal. Saa snart Regjeringen sagde: vi ville slet ikke have nogen jydsk Jernbane for Diebliffet, fordi de finantfelle Forhold i Europa ere saa vanskelige, og fordi vor hele finantfelle Stilling kræver et Par Aar endnu for at ordne Finantserne i de forskjellige Landdele, saa vilde jeg forstaae det. Det er simpelt og klart; jeg troer ikke, det er suldkommen begrundet, men det er en Regjeringsbetragtning, som man kan bise sig for. Men, som Sagen nu stiller sig, hvor der har været en Krigsminister, som vilde gaae af, naar han ikke fik sin Wille frem, og hvor de andre Ministre ville have Penge bevilgede til Nivellement for at belæres af Nivellementet, saa, siger jeg, ere vi paa et urigtigt Standpunkt ved at give Midler dertil. Hvad kan Krigsministeren lære af disse Nivellementer? Dersom det er af nogen virkelig Bigtighed for Landets Sikkerhed, at Jernbanen kommer til at gaae der eller der, hvilken Forskjel i Prisen vil da kunne ophæve denne Betydning? Og kan en Forskjel i Prisen af nogle hundrede tusende Rd. pr. Mill gjøre, at det Hensyn ikke skal tages, saa er dette Hensyn virkelig ikke tilstede i et saadant Omfang, at det nogenstunde bør tages, saa er det et Tryk, hvorunder man er fra tidligere Tid, og hvorfra man ikke vil frigjøre sig ved at sige: dermed ville vi ikke have at bestille. Naar man siger: ja, men vi skulle dog indrette dette Transportmiddel saaledes, at vi i Krigstid ogsaa derpaa kunne transportere paa en for Staten beqvem Maade, saa siger jeg: det skeer ved en Sidebane til Snoghøj. Naar man altsaa vil have Banen ført anderledes og indenfor en snevrere Grændse, saa ligger Andet deri end dette simple Hensyn, og det kan paa ingen Maade tilintetgjøres og forandres derved, at der nivelleres; det er aldeles ugjortligt, der er en complet Modsigelse deri, og det vilde være langt rigtigere og tillige klogere fra Regjeringens Side at udskyde Spørgsmaalets Afgjørelse, naar den ikke tør gaae franchement ind derpaa, og den gaaer ikke frit og klart og simpelt ind derpaa, naar den ikke imod et Til-